

Sanan Suvipäivät 2010 - Lappeenranta

Rajaton usko

Raamattutunti 19.6.2010

Rovasti Jorma Kalajoki

Usko on suuri lahja ja merkittävä voimavara elämän kaikilla tasoilla. Joskus jopa rajattomana optimismina: Pudotan painoa 10 kg - Lichtenstein voittaa jalkapallon MM:n - Ilmastonmuutos saadaan kuriin - Lähi-Itään tulee rauha seuraavan kahden vuoden kuluttua

Uskosta voidaan puhua siis monesta vinkkelistä. Nuo ovat esimerkkejä arkiuskosta.

Otan aluksi lyhyesti kantaa **kolmeen erilaiseen uskoon**, joissa näkyy paljon tai jonkin verran rajatonta ajattelua.

Positiivinen usko ihmisen luontaiseen hyvyyteen elää edelleen kukoistustaan monien mielissä. Humanistiprofessori kirjoittaa:

"Mitä kouluissa pitäisi tänään opettaa? Ainakin sitä, että kaikista takapakeista huolimatta ihmiskunnan historia on ollut huimaa nousua, että Oy Ihmiskunta Ab on todellinen menestysfirma, jonka osakkeenomistajia me kaikki olemme ja jonka yhä paremmaksi kehittämiseen me kaikki voimme osallistua"

Oikein ymmärrettynä ja oikeassa kokonaisuudessa tuohonkin voi yhtyä. Kannattaa tehdä työtä paremman maailman puolesta, ehdottomasti. Mutta ajattelusta puuttuu toinen puoli, syvempi, raamatullinen ihmiskäsitys ja maailmakuva. Että on myös synti ja persoonallinen Saatana ja että keran Jumala tulee tuomitsemaan koko maanpiirin ja luo uudet taivaat ja uuden maan.

Avaruustähtitieteen professori **Esko Valtaoja** osaa provosoimisen taidon. Referoin hänen kolumninsa ajatuksia aiheesta, josta en ymmärrä muuta kuin että se on todella huolestuttavaa. Otsikko: ELÄMÄN HALLINTAA (TS 15.6.2010)

"Craig Venter työryhmineen ilmoitti toukokuulla, että he olivat onnistuneet tekemään kokonaan keinotekoisien perimän ja saaneet sen toimimaan toisen eliön genomien (kromosomiston) tilalla. ...Siitä saakka kun elämän perusteet, aminohapot, geenit ja DNA, opittiin tuntemaan, ajatus ihmisen luomasta elämästä on askel askeleelta tullut lähemmäs todellisuutta. Yksittäisten geenien muuntelu on jo arkipäivää, ja synteettisen biologian nimellä tunnettu tutkimus avaa YHÄ HUIMEMPIÄ NÄKÖALOJA."

Sitten Valtaoja selittää, kuinka kyseinen työryhmä tallensi erään yksikertaisen bakteerin perimän digimuodossa ja rakensi sen uudelleen laboratorion hyllyltä löytyvistä kemikaaleista. Sen jälkeen tuo keinoperimä istutettiin eri lajin bakteeriin jossa se käynnistyi. Niistä syntyi jälkeläisiä, maailman ensimmäinen olio, jonka vanhemmat ovat tietokoneita, kuten Venter toteaa.

*"Elämä on nyt ensimmäistä kertaa muutettu tietokoneen ykkösiksi ja nolliksi, ja sitten takaisin eläviksi olioiksi. **Nyt on lopullisesti kuopattu ajatus, että elämä on jotain tyystin muuta kuin eloton aine. Eläviin olentoihin ei sisälly mitään salaperäistä elämän voimaa.**"*

Miksi siteeraan näin vaikeita asioita? Koska tässä näkyy mielestäni eräs ateistisen, rajattoman tiedeuskon huipentuma. Ei tarvita Luoja, Jumalaa ei, mitään näkymätöntä maailmaa, ihmistä korkeampaa auktoriteettia, ihminen hallitsee → uskoo jopa löytävänsä **kaiken teorian**, kuten tiedemiesryhmä Hawkingsin johdolla on julistanut.

Tuleepa mieleen Baabelin/Babylonin torni rakentaminen, johon Jumala puuttui hajottamalla kansan

Toinen ns. rajattoman uskon esimerkki on seuraava: keskustelen kahden aikuisen nuoren kanssa. *"Niin, jumaluus, energiaa, se on kaikkialla, mutta että joku persoona, en voi ymmärtää... No, Jee-*

sus, hänen eettiset opetuksensa, niihin uskon. Panteismia, synkretismiä, humanismia... tai ei Jumala voi tuomita kadotukseen, onhan hän rakkaus.” Tästä sekavasta yleisuskonnollisesta mössöstä näkyy valitettavasti esimerkkejä jopa korkeiden kirkonmiesten puheissa.

Kolmas esimerkki tulee ehkä kaikkein lähimmäksi monia meistä. Jussin usko, **siitä järisyttävä esimerkki oli Job.**

Pelkistetysti voi sanoa, että Jobin suhde Jumalaan ja usko oli johdonmukaista ansioajattelua. Koska hän oli elänyt nuhteettomasti ja oli todella hurskas mies, hänellä oli oikeus odottaa myös Jumalalta hyvää kohtelua: ”Aurinko paistaa hurskaalle”, voisi olla hänen tunnuslauseensa.

Jobin kirjassa on monta opetusta ja tutkimista riittää loppuelämäksi, mutta tässä yksi: Se panee minut / meidät tutkimaan omaa Jumala-suhdettamme. Rakastanko Jumalaa vai hänen lahjojaan? Uskommeko Jumalaan ja Jeesukseen hänen itsensä tähden, vai vain silloin kun hän antaa meille menestystä?

Ehkä muistat, miten Jobin kirja loppuu: *”Silloin Job sanoi Herralle: ’Nyt minä ymmärrän, että kaikki on sinun vallassasi eikä mikään suunnitelma ole mahdoton sinun toteuttaa... Vain korvakuulolta olin sinusta kuullut, mutta nyt on silmäni sinut nähnyt.”*(Job 42:1, 2, 5)

Niinpä siirryinkin toisen VT:n henkilön matkaan, joka joutui myös kokemaan samanlaisia tuskia, uskon taisteluita ja koettelemuksia kuin Job. Hän on **patriarkka Abraham, jota sanotaan uskon isäksi.**

Kun Abraham oli kulkenut sukunsa kanssa Kaldean Urista - Nykyisen Irakin alueelta Harraniin, Syyrian puolelle, Jumala kutsui hänet lähtemään uuteen maahan.

Jumala antoi hänelle lupauksen, jossa oli kolme valtavaa asiaa. **1 Moos 12:1-3**

Myöhemmin Jumala teki hänen kanssaan liiton, jonka merkiksi säädettiin poikien ja miesten ympärileikkaus (1 Moos 15)

Ei se vanhan Abrahamin ja Saaran elämä mitään ruusuilla tanssimista ollut. Ikä painoi, eikä jälkeläistä kuulunut, epäilyksiäkin tuli ja naureskelua: *”Voisiko näin kuihtuneessa naisessa vielä herätä halu? ”*

Kun se ihme kuitenkin tapahtui ja riemu oli ylimmillään, käski Jumala Abrahamin uhrata lupauksen lapsi, lisä. Käsittämätöntä! Viime tingassa Herran enkeli tuli väliin. Ja silloin Jumala uudisti lupauksensa: Sinun **siemenessäsi** (yksikkö) tulevat siunatuiksi kaikki kansat maan päällä.

Nyt katsomme tiiviisti, mitä Paavali opettaa tästä Abrahamin siunauksesta. **Room 4. luku kokonaan käsittelee sitä, samoin Gal 3.**

Room 4:16-25

Kristillinen, pelastava usko ei siis ole mitä tahansa, siis ei myöskään rajaton, vaan sillä on rajansa ja selkeä sisältönsä.

Oikeastaan **4:25 - 5:1** kertoo sen.

Kun nyt puhun uskosta, pelkään, että painopiste jää väärään kohtaan, nimittäin juuri uskoon ja tästä tulee kuiva esitelmä uskosta. Siksi tahdon räväyttää auki tärkeimmän, esitellä ristiinnaulitun ja ylösnousseen Jeesuksen Kristuksen. Paavali sanoi **Gal 4:20: Kunpa voisin äänenikin muuttaa, 3:1: Asetettiinhan teidän silmiinne eteen aivan avoimesti Jeesus Kristus ristiinnaulittuna.”**

Muista: verbi voittaa aina substantiivin! Usko on oikeastaan verbi, uskon, uskot, uskomme Jumala vaikuttaa sen Sanallaan Pyhän Hengen välityksellä.

Jäsennän muutamia lähelle tulevia puolia Abrahamin uskosta.

1. Hän joka uskoo

Paavali tiivistää Abrahamin uskon muutamaaan pelastushistorialliseen lauseeseen. Se on julistusta, johon on kiteytetty se kirkas kristalli, **jj: 19-21.**

Mutta ei Abrahamin ja Saaran elämä ollut pelkkää hallelujaa. He epäilivät, pelasivat, olivat eri mieltä, pelkäsivät.

Miksi kerron tällaista? Siksi että ymmärtäisimme uskon isän olevan lihaa ja verta, kaltaisemme. Hän ei ole uskon esikuva siksi, että olisi elänyt nuhteettomasti ja aina uskonut ehjästi. Vaan siksi, että hän aina palasi luottamaan, uskomaan Jumalan lupaukseen, joka oikeastaan oli VT:n evankeliumi, lupaus tulevasta pelastajasta, Messiaasta, **siemenessäsi** (jaa 13). **Siis uskon kohde oli ratkaiseva**, ei sen voima, psyykinen laatu tai ihmisessä oleva kyky.

Minäkin tahdon uskoa. Mitä löydän itsestäni? Olen pitänyt ensimmäisen hengellisen puheeni 49 vuotta sitten rippikoulun päätöshetkessä, pienen ja vaatimattoman. Sen jälkeen tuhansia ja tuhansia, vähän isompiakin ja pitempiä. Edelleen kamppailen ajoittain suurten epäilysten kanssa. Välillä koen ahdistavaa tyhjyyttä, pelkoja. Sitten taas ihmettelyä, kuitenkin jostakin nousee päivittäin, sisäisesti viime kesäisen kuoleman jälkeen, päivittäin: kiitos Jeesus elämästä ja pelastuksesta. Se ei lähde minusta, sen Jumala antaa, Hän joka tekee kuolleet eläviksi ja kutsuu olemattomat olemaan. Tähän Jumalaan Abraham uskoi. Häneen minäkin tahdon uskoa.

Se näyttää merkitsevän sitä, että minulta ja sinulta riisutaan aina uudestaan se luulousko, että minä jo hallitsen nämä asiat – vrt. Valtaojan elämän hallintaharha.

Ehkä sinullakin on taistelua, on masennusta, pimeyttä ja sitten taas aurinko pilkistää.

Saat olla rehellisenä ja avuttomanakin elävän Jumalan edessä.

Perinteisesti kristillisessä opetuksessa erotetaan uskon kaksi puolta.

Usko, johon uskotaan ja usko jolla uskotaan.

Ensiksi pysähdymme sen äärelle, mikä on kristillisen, pelastavan, taivaaseen saakka vievän **uskon sisältö**.

Yllätys voi olla, että Abrahamkin tuli vanhurskaaksi, eli kelpasi Jumalalle uskomalla saman evankeliumin, joka lahjoittaa meillekin pelastuksen. Hänen kohdallaan se oli vielä lupauksena, meille jo täyttyneinä Jeesuksen pelastustekoina.

Jae 16 yhdistää ihanan kolminaisuuden: **Lupaus ja usko** kuuluvat yhteen sitä varten että kaikki olisi **armo**.

Mitä on siis armo? Jouni Turtiainen opetti jo eilen, mitä on rajaton armo.

Ei jotain vesivelliä, halpaa hyväntahtoisen Jumalan suurpiirteisyyttä, vaan Jeesuksen kalliilla hengellä ja verellä ostettua. **1 Piet 1:18-19**. Abraham oli syntinen ja tarvitsi itsensä ulkopuolelta täydellisen sovituksen, Daavid, joka lankesi moninkertaisiin kuolemansynteihin, tarvitsi täydellisen lahjavanhurskauden ja sai myös, **Ps 32 kertoo sen ja Room 4: 6-8**

Sinä ja minä, jotka olemme luonnostamme yhtä syntisiä ja ansaitsemme helvetin tuomion, jotka joskus yritämme hirmuisesti pyhittyä ja kelvata Herralle tai jotka emme jaksa yhtään mitään, ja lyömme hanskat tiskiinkin, meille kuuluu lupaus,

Room 4:4-5.

Sanovat piispat, piispakandidaatit, professorit tai vapaa-ajattelijat mitä tahansa, Raamattu kertoo, että KRISTUS on noussut todellisesti kuolleista ja istuu Isän oikealla puolella ja puhuu hyvää meidän puolestamme, **Hepr 9:12,24**.

Tässä on armo, joka on koko Raamatun punainen lanka, pelastushistorian punainen lanka

Nyt kysymme sitten sitä uskoa, jolla uskotaan. Minua on vuosia ruokkinut **Kristinopin kohta 72**.

Usko. Kristukseen uskomme, kun 1) ikävöimme hänen luokseen, 2) luotamme hänen armolupauksiinsa ja 3) sydämen halulla otamme hänet vastaan Vapahtajanamme.

Taidatkos sen selkeämmin sanoa?

Sinua kaipaa sydämeni, sun puolees huutaa mun sieluni, on yksin tästä sen ikävästä kyyneleeni.

Kaipauksesta lähdemme liikkeelle, kaipauksesta. Pieni ja arkakin usko omistaa koko Kristuksen. *Joka minun tyköni tulee, sitä en heitä ulos, sanoi Jeesus.* Mutta älkäämme tehkö negaatiosta sisältöä. Sinun ei tarvitse jäädä vain kaipaamaan, älä jää kaivelemaan ja pyörimään tunteissasi, heikkoudessasi, vaan nosta katseesi, sydämesi silmä uskon alkajaan ja täyttäjään, **Hepr 12:1-2**

Usko on nimittäin suhde, kahden henkilön, Jeesuksen ja sinun, Jos katsot omaan napaan tai sydämeesi, suhde ei toimi.

Ollaankin jos siinä toisessa lauseessa, *luotamme hänen armolupauksiinsa.* Tästä käydään taistellua ja se tiivistyy, *skandalon* muuttuu pelastavaksi voimaksi. Ja antaa rauhan, ilon, rohkeuden, ikuisen elämän. Niin että monet tänäkin päivänä antavat henkensä Kristuksesta todistaessaan. Me tarvitsemme raamatullisen kristinuskon, elävän Kristuksen evankeliumin uudistavaa voimaa koko suomalaisessa kristikansassa.

Mutta vielä kolmas lause: *sydämen halulla otamme hänet vastaan Vapahtajanamme.*

Mutta suunnata huomiosi, sydämesi tarpeen ja rukouksen Hänelle, **Ilm 3:20.**

Ystävä tulee iltateelle. Jeesus-ystävä jää asumaan luoksesi.

Mistä uskomme saa ravintoa?

Raamatun Sanasta, evankeliumista, **Room 1:17; 10:17.**

Pyhä Henki synnyttää ja syventää uskoa, *Hän on minut kirkastava, sanoo Jeesus.*

Mutta ehdottoman välttämätön kolmas uskon ruokapaikka on **seurakunta, uskon yhteisö.**

Voidaan jopa puhua **seurakunnan yhteisestä uskosta.** Tämä on erityisen tärkeää tänä päivänä, jolloin yksilöllisyys, myrkyllinen individualismi kukoistaa myös kristittyjen parissa. "Uskon kannon päässä, uskon yksin, ei tässä mitään instituutioita tarvita."

Kyllä tarvitaan, me tarvitsemme entistä enemmän toisiamme, varsinkin kun on kehnempi kunto, kun heikottaa, kun sairastamme. saamme jäädä seurakunnan yhteisen uskon varaan. **Hepr 10:24-25**

Jumala on suvereeni antamaan uskon missä ja milloin hän tahtoo, mutta hän on luonut myös järjestyksen, "uskollakin on äiti, se on seurakunta."